

Erik Ursin, en veteran i hjemneværnet

Veteranen fra Ballerup

Tekst: Nicholas Lundgard

Foto: Nicholas Lundgard samt privatfoto

Køreturen fra modstandsgruppens tilholdssted på fabrikken "Ivers Maltbol-sjer" gennem et stadigvæk besat København var i sig selv ikke uproblematisk. At målet med køreturen var afhentning af ti maskingeværer hos to gamle damer på Gråbrødre Torv, gjorde turen direkte farlig for Erik Ursin, som var på sin første opgave som motorordonnans i den danske modstandsbevægelse.

Den 14. april 2009 fylder Erik Ursin 84 år. En stor del af sit liv har han været aktiv i hjemneværnet – helt tilbage til dengang,

hvor ordene "hjemme" og "værn" betød netop det. At passe på Danmark mod trusler udefra. Som han sidder her i køkkenet i lejligheden i Ballerup og fortæller om sine 60 år i hjemneværnet, lyser Eriks øjne op. Mere end 60 år med oplevelser, udfordringer og et helt unikt kammeratskab, som for Eriks vedkommende tog sin spæde begyndelse, da han som ung mand begyndte at arbejde for den danske modstandsbevægelse under anden verdenskrig.

Fra krig til fred – og fra fred til forening
Modstandsorganisationen "Københavns-

ledelsens Motorordonnanskorps" havde hovedkvarter på Bryggeriet Stjernen på Frederiksberg, og herfra kørte Erik og hans kammerater mange ture med vigtige signaler og kendeord til de forskellige grupper af modstandsfolk i og omkring København.

Erik og de andre modstandsfolk fortsatte som motorordonnanser efter krigen. Under kaptajn Molins ledelse blev Hjemneværnets Motorordonnanskorps oprettet i slutningen af 1945 og var således en af de første hjemneværnsforeninger i Danmark.

De ildsprudlende motorordonnanser poserer til ære for fotografen

Eriks hjem er fyldt med minder fra 60 år i hjemmeværnet

"Vi var en lille, broget skare af mænd, som kørte for Københavnsledelsen. Min første chef, kaptajn Hjalmar Molin, var et prægtigt menneske. Da jeg var den mindste på holdet, kom han på den idé, at jeg skulle have et nyt navn. Og hvad var vel mere nærliggende end at kalde mig "Palle" efter bogen Gøngehøvdingen? Den dag i dag kalder gamle venner mig for Palle," fortæller Erik.

Foreningen var i første omgang et udpræget socialt og kammeratligt samlingssted for Erik og hans kammerater, og den bød på flere ture til udlandet i årene efter krigen. Netop turene til udlandet, bl.a. til Norge i 1947 og specielt til Frankrig i 1949 gjorde, at Hjemmeværnets Motorordonnanskorps af Forsvarsministeriet officielt fik betegnelsen Hjemmeværnskompagni 6033. Korpset var dermed det første hjemmeværnskompagni, som blev godkendt, da Hjemmeværnsloven trådte i kraft den 1. april 1949.

"Man skal have en kone, som ikke brokker sig ..."

Den lille lejlighed i Ballerup vidner om et langt liv med mange oplevelser. Overalt hænger der gamle sort/hvid-billeder, ordener, minder og indrammede avisudklip.

"Inden min elskede kone gik bort, havde vi hvert vores rodeværelse. Hun havde kommandoen over stuen, og jeg kunne bestemme over det ene værelse, som var min egen lille hule med hjemmeværnsting og sager. Nu er jeg alene på borgen og er dermed blevet forfremmet til Kommandant i Hovedkvarteret, så nu kan jeg rigtigt brede mig," ler Erik.

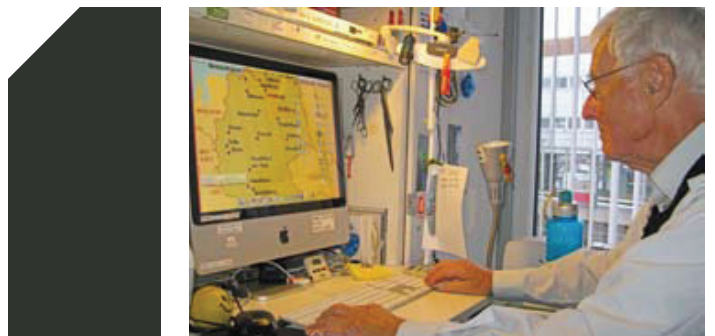
Når man som Erik var en særdeles aktiv og berejst hjemmeværnsmand, der som oftest var på ugelange øvelser væk hjemmefra, var

det vigtigt at have en forstående kone. At Eriks kone vitterlig var forstående, vidner de mange historier og billeder om. Men hun satte foden ned, da parrets første barn blev født. Så måtte den gamle Nimbus motorcykel med sidevogn lade livet til fordel for en praktisk VW folkevogn, som dog straks blev indviet og brugt til hjemmeværnsformål.

En ny militær organisation ser dagens lys

I perioden '47-'49 voksede spændingen i Europa. Forud for dannelsen af de to tyske stater i 1949 blev Vestberlin udsat for en sovjetisk blokade, og i Tjekkosllovakiet indførtes et kommunistisk etpartistyre i 1948. Fra det glade foreningsliv i de første år efter krigen blev hjemmeværnet i '49-'50 mere seriøst, da USA og en række andre vestlige lande i samme periode oprettede Atlantpagten, hvor også Danmark blev medlem.

Erik holder kontakt til gamle venner og omverden via sin computer

Det kunne Erik og hans kammerater i Hjemmeværnskompagni 6033 også mærke, og møderne og træningen blev gennemført oftere og mere struktureret end før. HJVK 6033 fik også en ny chef, kaptajn Jørgen Fog, som snart sørgede for endnu mere uddannelse til svendene. Den nye kompagnichefs far var oberst H.M.A. Fog, som var chef for Garderhusarregimentet. Via sine gode kontakter til Gardehusarerne fik kaptajn Fog fat i befalingsmænd fra regimentet, som snart begyndte at undervise Erik og de andre motorordonnansere på Frederiksberg Slot.

"Kaptajn Fog var en meget vellidt kompagnichef, som selv tog initiativ til en række øvelser og udflugter. Jeg husker bl.a. en improviseret tur til Sverige, hvor de svenske koner skræmt kiggede frem bag skottede døre og straks ringede til politen med besked om, at fremmede tropper havde invaderet landet! Det vakte stor morskab for alle. Selv for kaptajn Fog, som dog måtte stå

til skideballe hos chefen for at have ført NATO-soldater ind i neutrale Sverige, men sådan var han," smiler Erik.

60 år - og tid til fornyelse

Ifølge Erik har hjemmeværnet stadigvæk relevans den dag i dag, til trods for at der ingen umiddelbare nationale trusler er at spore.

"Det, at hjemmeværnet nu er begyndt at løse militære opgaver uden for Danmarks grænser, gør, at man bør redefinere hjemmeværnets rolle, funktion og opstillingsgrundlag. Måske lidt i stil med den amerikanske National Guard og på den måde afstemme værnet til den nye virkelighed og de nye opgaver. Men det er alt sammen politik, og det interesserer mig ikke synderligt," forklarer Erik.

Om ganske kort tid skal Erik og en række andre hjemmeværnsveteraner til Nymindegab for at møde de kongelige og have overrakt deres 60-års-tegn.

For Eriks vedkommende betyder turen til Nymindegab også en naturlig milepæl for hans mange år i uniform sammen med hans trofaste kammerater, af hvem de fleste ikke er her længere.

"For os var fædrelandskærlighed, stolthed og Dannebrog en naturlig ting, som vi hverken tog for givet eller brugte synderligt meget energi på at tænke over. Det var der bare som en naturlig del af vores hverdag. Vi var sammen om noget, sammen om en masse oplevelser i uniform, uanset om vi var arbejdsmænd eller direktører. Igennem vores stærke venskab og kammeratskab fik og skabte vi oplevelser og historier nok til at fylde indtil flere liv med, og det er jeg dybt taknemmelig for," afslutter jubilaren.

Københavnsledelsens Motorordonnanskorps - det er Erik i sidevognen yderst til venstre

En ung Erik Ursin klar til at indtage landevejene på sin Nimbus motorcykel

